

сѣщали нуждж-тж за единъ спаситель и съ не-
 тѣрпеніе го чакали.

Ако и да были изгубили мысль-тж за истинскій Богъ и да не знаяли Божіе-то обѣщаніе за Избавитель; язычницы-тѣ пакъ са надѣяли за такъвъ Избавитель. Отдѣ имъ е дошла таквази мысль въ главж-тж и таквази надѣжда? Живота и врѣме-то сж ты научили на това.

Много врѣме язычницы-тѣ са мъчили да разбержтъ истинж-тж съ ума си и да придобіжтъ блаженство само съ свои-тѣ си силы; нъ като са увѣрили, че това не имъ е възможно, най-послѣ запрели са на тажъ мысль, че безъ помощъ отъ самж-тж истинж, отъ самаго Бога, безъ Избавитель отъ Бога, никога не ще достигжтъ желаемо-то блаженство. И ето, че невѣрници-тѣ почеватъ да са оглеждатъ за помощъ, за Избавитель, и кога-то имъ казватъ, че Исусъ Христосъ е тоя Избавитель, тый Го срѣщатъ съ радость.

Сичкы-тѣ народы въ Европж припознаватъ Христа за Избавитель и днѣсь са наричатъ съ негово-то име—Христіане.

Само Юдеи-тѣ не приели Христово-то ученіе, и до днѣсь чакатъ другъ избавитель. Защо ли тый? Защо-то отъ нѣкое врѣме Юдеи-тѣ были поченжли да разбиратъ криво Божіе-то обѣщаніе и да вѣрватъ, че Богъ ще имъ проводи избавитель не на душж-тж, а на тѣло-то, че тоя избавитель ще имъ даде не царство не-